

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/199/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7620200160
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7620200160.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Olgy Mičietovej, v spore žalobkyne T. U.X., Q.. XX.X.XXXX, J., D. XXX/XX, právne zast. JUDr. Michalom Michalovčíkom, advokátom, Košice, Pri jazdiarni 1, IČO: 42 230 691, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o žalobe na priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1 000,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 11C/1/2020 - 72 z 11.6.2020 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku I. a III.
- II. O d m i e t a odvolanie vo vzťahu k výroku II.
- III. Žalobkyni p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 750,- eur a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a III. žalobkyni priznal nárok na plnú náhradu trov konania proti žalovanému, o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2.1. V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala od žalovaného zaplata sumy 1.000,- eur titulom primeraného finančného zadostučinenia a plnej náhrady trov konania z dôvodu, že v konaní vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn.5Er/550/2007 úspešne sa domáhala ochrany svojich spotrebiteľských práv, najmä pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v zmluve o spotrebiteľskom úvere, aj vo vzťahu pred samotným vymožením plnenia zo Zmluvy o úvere z 02.08.2006 a Uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves z 25.09.2017, sp. zn. 5Er/550/2007-37, v spojení s potvrdzujúcim Uznesením Krajského súdu Košice z 29.11.2018, sp. zn. 17CoE/60/2018, ktoré nadobudli právoplatnosť 01.02.2019, bolo súdom rozhodnuté o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie.

2.2. Žalovaný vo svojom vyjadrení z 4.2.2020 konštatoval, že § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadostučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom či sa prizná primerané finančné zadostučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadostučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Za spornú považoval aj výšku požadovanej náhrady finančného zadostučinenia.

2.3. Súd po vykonaní dokazovania a zistení skutkového stavu rozhodol § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

2.4. Konštatoval, že predmetom sporu bol nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.000,- eur, vzhľadom k úspešnému uplatneniu svojho spotrebiteľského práva vo vzťahu k žalovanému. Žalobkyňa argumentovala, že jej v dôsledku nekalého konania žalovaného vznikla nemajetková ujma a to najmä psychická trauma vzniknutá v dôsledku stresu spojeného s vedenou exekúciou, sústavným neoprávneným zvyšovaním záväzku zo strany žalovaného, blokáciou majetku, bytu, rodinných prídavkov a tým znižovania jej životnej úrovne pomerne dlhé časové obdobie a to počas obdobia siedmich rokov. Poukázala na závažnosť a rozsah jeho porušených práv, charakter konania a správania sa žalovaného, atakovania jej osoby i jej príbuzných, ako i skutočnosť, že žalovaný sa takto správal k veľkému počtu spotrebiteľov.

2.5. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd preukázané splnenie podmienok predpokladaných § 3 ods. 5 poslednej vety z. č. 250/2007 Z.z o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorej právo na primerané zadosťučinenie vznikne spotrebiteľovi vtedy, keď si tento porušenie práva resp. povinnosti ustanovené zákonom úspešne uplatní na súde. Na súde v rámci exekúcie vedenej proti žalobkyni bol úspešne (právoplatne) uplatnený jej nárok, na základe ktorého bola uznesením tunajšieho súdu sp. zn. 5Er/550/2007-37 z 25.09.2017 exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená. Predmetné rozhodnutie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 17CoE/60/2018 z 29.11.2018 a nadobudlo právoplatnosť 01.02.2019. Žalobkyňa tak preukázala porušenie svojho práva spotrebiteľa v exekučnom konaní, čím jej vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Je pravdou, že rozsudkom tunajšieho súdu 8Csp/401/2017-62 z 3.5.2018 súd rozhodol o neprijateľnosti zmluvnej podmienky i o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1 142,71 eur, rozhodnutie však nie je právoplatné. Vyššie uvedené rozhodnutia súd považuje v danej veci za satisfakciu vo vzťahu k žalobkyni, avšak iba za satisfakciu čiastočnú. Zo strany žalovaného došlo totiž k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo samé o sebe spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky. Vzhľadom na konštatované porušenie práva žalobkyne v súdnom konaní v ktorom sa tohto rozhodnutia domohol súd uvádza, že finančné zadosťučinenie má okrem satisfakčnej funkcie ešte aj funkciu sankčnú, lebo porušeniu práva, t.j. žalovanému spôsobuje i finančnú ujmu nielen ujmu morálnu a je považovaný za nástroj odstránenia ujmy nemateriálnej povahy a nie náhrady za spôsobenú materiálnu škodu. Žalobkyňou uplatnený nárok teda súd považoval za dôvodný, ale nie do plnej ním uplatnenej výšky. Pri rozhodovaní o výške zadosťučinenia okrem psychickej ujmy žalobcu spôsobenej nekalým konaním žalovaného trvajúcim dlhé obdobie, zohľadnil na strane žalobcu však i fakt, že napriek zlej skúsenosti s nebankovými subjektmi, poznajúc ich úžernícke praktiky, tento opakovane nezodpovedne vstupoval do takýchto úverových vzťahov, čo konštatoval priamo vo svojej výpovedi a čo súd zistil i v rámci šetrení v príslušných registroch tunajšieho súdu (C, Csp, Er). Samotná žalobkyňa potvrdila, že s žalovaným vstúpila do zmluvného vzťahu dvakrát, tri úverové zmluvy uzavrela so spoločnosťou Proficredit, jednu so spoločnosťou Profident. Vzhľadom na uvedené skutočnosti bol súd toho názoru, že nárok žalobkyne je dôvodný, ale keďže pri rozhodovaní zohľadnil i ľahkomyselný postoj samotnej žalobkyne k uzatváraniu úverových zmlúv, priznal jej nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 750,- eur, ktorý považoval za adekvátny a v prevyšujúcej časti uplatneného finančného zadosťučinenia a to čo do jednej štvrtiny (250,- eur), tak žalobu ako nedôvodnú zamietol.

2.6. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1,2, § 262 ods. 1 CSP.

2.7. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aplikujúc článok 4 ods. 2 základných princípov CSP, ako aj § 255 CSP, tak že svedčí plne úspešnému žalobcovi v rozsahu 100 % (zo súdom priznanej sumy 750,- eur), pretože stanovenie výšky náhrady finančného zadosťučinenia záviselo od úvahy súdu. Žalobkyňu nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za (ne)predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Pri rozhodovaní o náhrade trov bolo potrebné ustáliť, že základom bolo konštatovanie zásahu a vznik ujmy žalobcu (nález Ústavného súdu ČR III. ÚS 170/99 a tiež na komentár k Civilnému sporovému poriadku (Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C.H. Beck, 2016, s. 926).

3.1. Žalovaný napadol rozsudok včas podaným odvolaním z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP v celom rozsahu.

3.2. Poukázal na to, že žalobkyňa v postavení dlžníka uzatvorila 2.8.2006 so žalovaným v postavení veriteľa zmluvu o úvere č. 7280663, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni sumu vo výške 995,82 eur, ktorú sa zaviazala vrátiť späť spolu s celkovými nákladmi spojenými so spotrebiteľským úverom vo výške 1 951,80 eur. Žalobkyňa sa touto žalobou domáhala ochrany svojich spotrebiteľských práv, najmä pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v zmluve o spotrebiteľskom úvere, aj vo vzťahu

pred samotným vymožením plnenia zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorom bola v postavení spotrebiteľa úspešná.

3.3. Uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves z 25.9.2017, sp. zn. 5Er/550/2007-37, v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu Košice z 29.11.2018, sp. zn. 17CoE/60/2018, ktoré nadobudli právoplatnosť 1.2.2019, bolo súdom rozhodnuté o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie.

3.4. Poukázal na § 3 ods.5 z.č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a uzavrel, že predmetné ustanovenie síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení.

3.5. Tvrdí, že súd je povinný na skutkový prípad aplikovať § 13 ods.3 OZ, v zmysle ktorého výšku náhrady s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Odmieťa vyjadrenia žalobkyne, ktoré majú evokovať stav, že spôsobil svojím konaním žalobkyňu nemajetkovú ujmu, a preto pri posudzovaní svojho konania žiada dôslednú aplikáciu relevantných vnútroštátnych, európskych predpisov.

3.6. V ďalšej časti odvolania poukázal na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11.5.2005 a to ods. 7, ods. 8 smernice.

3.7. Má za to, že pri rozhodovaní o nároku žalobkyne je za účelom zabezpečenia spravodlivosti potrebné prihliadať na osobitné okolnosti prípadu. Požiadal príslušný súd, aby pri posudzovaní žalobkyňou uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobkyne a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy, že konanie žalobkyne, ktorá sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sama konal v rámci kontraktačného postupu ľahostajne.

3.8. Citoval z rozsudku Krajského súdu v Žiline 9Co/343/2013 a tvrdí, že súčasná línia posudzovania priemerného spotrebiteľa sa výrazne posunula od jeho považovania za naivného a nepozorného, až sa postupom času vymedzil priemerný spotrebiteľ, na ktorého bola prenesená istá povinnosť aktivity.

3.9. S poukazom na čl. 5 CSP uviedol, že priznávajúce primerané finančné zadosťučinenie je potrebné interpretovať s prihliadnutím na účel zákona a všeobecné princípy súkromného práva. Finančné zadosťučinenie prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak. Porušenie práva by nebolo možné napraviť inak v prípade, ak by právo žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premičané.

3.10. "Má za to, že ochrana spotrebiteľa bola dovŕšená vydaním rozsudku Okresného súdu v Prešove. Uvedeným postupom spolu súd poskytol žalobkyňu dostatočnú súdnu ochranu. Žalovanému nie je zrejme na základe akých skutočností si žalobkyňa uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške až 335 eur".

3.11. Má za to, že opätovné sankcionovanie žalovaného vzhľadom na predchádzajúce konanie by bolo neprímerane prísne. Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje peňažnú hodnotu nemajetkovej ujmy no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Priznanie žalobkyňu požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy len v tých prípadoch, keď porušeniu práva už nie je možné napraviť inak. Toto však daný prípad nepredstavuje. § 3 ods.5 ZoS je zákonným ustanovením s relatívne vágnou hypotézou. Predpoklady priznania finančného zadosťučinenia sú nasledujúce:

- porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoS a osobitnými predpismi,
- úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti,
- primeranosť zadosťučinenia,
- zodpovedná osoba,
- nemajetková ujma.

3.12. Všetky vyššie uvedené predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne, t. j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. Skutočnosť, že spotrebiteľ (žalobkyňa) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah, nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva

v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobkyňu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobkyňu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Nemožno však opomenúť, že práve inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t. j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa.

3.13. V danom prípade nie je priznaním finančného zadosťučinenia naplnená jeho preventívna funkcia ani z toho dôvodu, že žalovaný v novovzniknutých spotrebiteľských vzťahoch už niekoľko rokov konštatovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku nepoužíva. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia, t. j. navrátenia do predošlého stavu. V danom prípade bolo žalobkyňu priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je čo kompenzovať.

3.14. Žalovaný považuje finančné zadosťučinenie priznané žalobkyňu (vo výške 700 eur) za poskytujúce ochranu a ospravedlňujúce ľahostajnosť žalobkyne. Takéto priznanie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o duplicitné uplatňovanie a priznanie sumy finančného zadosťučinenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznať výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla, a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo/652/2001, z 18.09.2002).

3.15. Žalobkyňa nijakým spôsobom nešpecifikovala v čom spočívala nemajetková ujma odôvodňujúca zadosťučinenie vo výške 1000 eur, nie je teda zrejmé aká ujma jej bola spôsobená. Priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 700 eur by nezodpovedalo všeobecným zásadám občianskeho práva, a poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 30Cdo/1747/2014 a 32Cdo/139/2008 z 29.4.2008.

3.16. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. Práve existencia štrnástich uzatvorených zmlúv medzi žalobkyňou a žalovaným predstavuje vyššie uvedený prípad. Takéto priznanie finančného zadosťučinenia nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide o duplicitné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznať výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom a v neposlednom rade aj so Smernicou a právnou úpravou Európskej únie.

3.17. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby súd podľa § 391 ods. 1 CSP v platnom znení napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal úhradu trov konania, ktoré mu vznikli vrátane trov odvolacieho konania.

4.1. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že žalovaný popiera a spochybňuje dôvodnosť nároku, hoci uznáva, že § 3 ods. 5 ZoS priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, podľa jeho názoru toto ustanovenie treba vykladať reštriktívne.

4.2. Vychádzajúc z § 363 CSP, podstatnou náležitosťou odvolania je uvedenie odvolacieho dôvodu. Je pritom logické, že odvolací dôvod musí byť nielen formulovaný, ale musí sa týkať toho nároku, ktorý bol predmetom konania na súde. 4.3. V konkrétnom prípade bol predmetom konania nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie, žalovaný však odvolanie formuluje všeobecne, vágne a neurčito, a miestami akoby bol predmetom konania nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru alebo žaloba o určenie úveru za bezúročný a bezpoplatkový.

4.4. Žalobkyňa považuje odvolaním napadnutý rozsudok za vecne správny.

4.5. Predovšetkým poukázala na tú skutočnosť, že žalobkyňa na úver poskytnutý žalovaným vo výške 1 132,51 eur, zaplatila sumu vo výške 4 054,10 eur, teda o 2 921,59 eur viac, pričom žalovaný neustále od žalobkyne ako dlžníčky požadoval zaplatiť ďalších minimálne 608,58 eur. V tomto prípade, ak by sa

žalobkyňa nedomáhala svojho nároku na súde, aj na exekučnom súde, žalobkyni hrozila ujma minimálne vo výške 3 530,17 eur, ktorú však ani nemožno považovať za konečnú sumu, keďže žalovaný ako veriteľ neustále účtoval rôzne sankčné poplatky spojené s omeškaním žalobkyne ako dlžníčky. Takéto konanie žalovaného je podľa názoru žalobkyne možné označiť ako minimálne „nekalé“, bez akýchkoľvek „mantinelov“ v rámci podnikania so spotrebiteľskými úvermi.

4.6.Právo na primerané finančné zadosťučinenie je dané bez toho, aby porušenie spotrebiteľských práv alebo povinností voči spotrebiteľovi spôsobovalo na strane spotrebiteľa akúkoľvek ujmu, nakoľko postačuje už samotná spôsobilosť ujmu spôsobiť, teda postačuje samotná spôsobilosť porušenia práv alebo povinností viesť k ujme. Poukázala rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 23.10.2019, sp. zn. 9Co/274/2019, a taktiež rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31.1.2019 6Cdo/127/2017).

4.7.Stotožnila sa aj s konečným vyhodnotením nároku na primerané finančné zadosťučinenie jeho výšky. Považuje za rozumné a spravodlivé. Primerané finančné zadosťučinenie môže tvoriť náhrada za prípadnú morálnu ujmu, náhrada konkrétnych výdavkov spojených s reparáciou daného stavu a určitá satisfakcia za stav, ktorý musel spotrebiteľ trpieť, pričom účelom a zmyslom citovaného zákonného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a bol v tomto konaní úspešný.

4.8.Má za to, že súd za to, že súd vec správne právne posúdil, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku vychádzal zo správnych úvah, čo podľa jej názoru je v súlade s riadnym odôvodnením rozhodnutia v súlade s právom strany sporu na spravodlivé súdne konanie.

4.9.Záverom opätovne zdôraznila, že nie je namieste, aby žalovaný opakovane poukazoval na ľahostajnosť konania na strane žalobkyne ako spotrebiteľky ešte v kontraktáčnom procese, keďže tak ako uviedla vyššie, existujú tisíce rozhodnutí všetkých inštancií týkajúcich sa konkrétneho subjektu žalovaného a jeho konania k spotrebiteľom. Príkladmo poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 8.12.2011, sp. zn. 16Co/71/2011. Pokiaľ žalovaný apeluje na ľahkovážnosť žalobkyne ako spotrebiteľky v kontraktáčnom procese, tak týmto sa žalovaný nemôže žiadnym spôsobom vyvinieť spod zodpovednosti žalovaného ako zodpovedného dodávateľa, pričom v tomto prípade je obzvlášť potrebné aplikovať princíp ochrany spotrebiteľa, ktorý prevyšuje nad ustupujúcim princípom neznalosť zákona neospravedlňuje (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 16.1.2013 sp. zn. 6MCdo/9/2012).

4.10.Na základe vyššie uvedeného žiada, aby odvolací súd, odvolanie žalovaného odmietol, lebo aby rozsudok potvrdil ako vecne správny a zároveň žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5.Žalovaný k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že neuznáva nárok žalobkyne čo do dôvodu a výšky. Poukázal opakovane na duplicitu požadovaných peňažných plní zo strany žalobkyne a uviedol, že žalobkyni nič nebránilo podať návrh na doplnenie žaloby o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia už v predošlom konaní. Konanie žalobkyne formou žaloby na nepriznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam. Žalobkyňa sa mohla brániť primerane aj iným spôsobom než zľahčovaním svojho neobozretného a ľahostajného konania. Tvrdí, že domáhanie žalobkyne nezodpovedá požiadavke všeobecnej spravodlivosti a nebolo by vhodné ju priznať a nebola náležitým odôvodnená.

6.Žalobkyňa vo svojom vyjadrení opakovane poukázala na tvrdenia ňou už uvedené ako aj na judikatúry Najvyššieho súdu SR. K výške nároku uviedla, že má za to, že tento je plne dôvodný, reflektuje správne na zistený skutkový stav, má tiež sankčný, preventívny a satisfakčný charakter a považuje rozsudok za vecne správny.

7.Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

8.Prvoinštančný súd vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodенý správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

9.1.Odvolateľ má za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva v nedostatočne zistenom skutkovom stave, ktorý sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

9.2.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

9.3.Odvolací súd konštatuje, že prvoinštančný súd dostatočne zistil skutkový stav prejednávanej, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

10.1.Odvolateľ namieťa, že napadnutý rozsudok súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

10.2.Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11.Podľa § 3 ods.5 z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12.1.V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o citované ustanovenie, ktoré upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá.

12.2.Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu.

12.3.Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdy nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, lebo postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

12.4 Inštitút primeraného finančného zadošťačinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci").

13. Práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

14.1. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadošťačinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

Odvolací súd má za to, že žalobca úspešne uplatnil svoju obranu proti dodávateľovi v konaní 5Er/550/2007-37 z 25.09.2017, v ktorom bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená, pričom rozhodnutie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 17CoE/60/2018 z 29.11.2018 a nadobudlo právoplatnosť 01.02.2019. Žalobkyňa tak preukázala porušenie svojho práva spotrebiteľa v exekučnom konaní, čím jej vznikol nárok na primerané finančné zadošťačinenie.

14.2. Je pravdou, že rozsudkom tunajšieho súdu 8Csp/401/2017-62 z 3.5.2018 súd rozhodol o neprijateľnosti zmluvnej podmienky i o povinnosti žalovaného vydať žalobkyňu bezdôvodné obohatenie vo výške 1 142,71 eur, čo predstavuje sumu, ktorou sa žalovaný na úkor žalobkyne obohatil, na rozdiel od neho finančné zadošťačinenie má okrem satisfakčnej funkcie aj funkciu sankčnú a je považovaný za spôsob odstránenia ujmy nemateriálnej povahy a nie náhrady za spôsobenú materiálnu škodu.

15.1. Žalovaný v odvolaní namieta, že žalobkyňa konala neobozretne a za toto jej ľahkovážne konanie nemôže niesť následky on.

15.2. K uvedenému odvolací súd uvádza, že práve zamietnutie žaloby v časti 250,- eur spočívalo v tom, že súd správne vyhodnotil a zohľadnil postoj žalobkyne ako ľahkomyseľný a krátil finančné zadošťačinenie o zamietnutú čiastku 250 eur.

16. Závery rozhodnutia prvoinštančného, ale aj odvolacieho súdu sú v súlade s početnou rozhodovacou praxou: rozsudok NS SR z 14.9.2016, sp. zn. 6Cdo 389/2015, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, Krajského súdu Žilina sp.zn. 6Co/99/2018 z 27.6.2018, 6Co/22/2018 z 28.3.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/473/2016 z 31.5.2017, Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/56/2016 z 2.5.2017, 19Co/169/2016 z 11.4.2017, stanovisko ÚS SR sp. zn. II. ÚS 229/2017-15 zo 4.4.2017, v ktorom ústavný súd zaujal totožné závery ako súd prvej inštancie v napádanom rozhodnutí, s ktorými sa aj odvolací súd mutatis mutandis v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje na nich.

17. Podľa § 386 písm. b) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

18. Odvolací súd odmietol odvolanie žalovaného proti výroku II., ktorým bol nárok žalobkyne zamietnutý, lebo v tejto časti bol žalovaný úspešný, preto nebol subjektívne procesne legitimovanou osobou na podanie odvolania podľa § 359 - § 361 CSP.

19. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

21.1. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

21.2. Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto žalobkyni bola priznaná proti žalovanému plná náhrada trov odvolacieho konania.

23. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred

diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).